

„FEESTDAG”, NAAR DE SCHILDERIJ VAN H. A. VAN DAALHOFF.

zit de oudste te rusten, het kleintje op den schoot. Moeder de vrouw loopt met het blad versnaperingen rond en in de donkere deuropening staat de vedelman. En in de boomen, en tegen het huis aan weerkaatst de rosse feestgloed, alles is omtoverd door dien rooden schijn.

Maar ook in een winterlandschap heeft Daalhoff zeer groote persoonlijkheid weten te leggen. Ook de natte koude heeft hij met zijn droomoogen aangekeken en er de poëzie gevonden, de zelfde, en even hevig, even teer werden zijn gevoelsnaren door haar beroerd.

Tegen de hooge, grauwe, oude stadshuizen, met trapgevels, met uitstekenden luifel, uit-hangborden, lantaarn en losstaand luik en donkere deur en raamingangen, druift de sneeuw langzaam neer. Zij valt zacht; gewichtloos. Bevend glijden de vlokken aan

alles voorbij. Zacht blijven zij rusten op den rand van de dakgoot, op den rand der luiken, en op de raamsponningen. Met een teer wit mutsje heeft zij de lantaarn bedekt. Tegen de dunne boomstammen blijft zij kleven en om de kale boomtakken speelt zij een spel met de lucht. Ver weg, op zij van de huizen, nevelt zij grijszig, bevend, en op de straat ligt zij in devoot blanken schijn.

Het donkert er reeds en uit de huizen komen eenige lieden aan, in doeken gehuld en kappen op de hoofden. Stil, geruischloos, schrijden zij voort, een kind wordt in een slede geduwd. Op den voorgrond is alles weggevaagd, opgelost in druilend-hangende atmosfeer.

De volle aandacht valt hier op de huizen, waar het grijs, het grauw, het doffe blauw, het donker der schaduwen; waar elke vorm, elke kleur teer uit dien sneeuwnevel